

‘Slaap ik of ben ’k ontwaakt?’

– John Keats, ‘Ode aan een nachtegaal’

Voor mijn ouders, Mary en Rick Strange

‘Het leven is een schitterend geschenk
– niets eraan is onbetekenend.’
– Florence Nightingale

I

We stonden met zijn allen naar het nieuwe huis te kijken: vader, mama, ons kindermisje juffie Jane, Biggetje en ik. Het was groot en oud, en stond hier en daar op instorten, met muren die een beetje verzakten en een steil pannendak vol mos. Op het hek zat een bordje: HUIZE HOOPVOL.

‘Het is een nieuw begin,’ zei vader.

Mama zei niets. Ze staarde alleen maar naar ons vreemde, nieuwe huis, keek opzij en staarde vader aan.

‘Kom op, Biggetje,’ fluisterde ik tegen de baby. ‘Laten we maar eens wat rondkijken.’

Met haar stevig tegen me aan geklemd liep ik om het huis heen naar de diepe tuin en het dichte bos erachter.

‘Niet te lang wegblijven,’ riep juffie Jane me na. ‘Over twintig minuten terug zijn voor het eten, Henry.’

Ik werd altijd Henry genoemd, ook al heette ik voluit Henrietta Georgina Abbott. Misschien hadden mijn ouders eigenlijk twee jongens willen hebben. Nu mijn broer Robert er niet meer was, hadden ze twee meisjes. Alleen mij en Biggetje.

Mijn zusje heette natuurlijk ook niet echt Biggetje. Ze was midden in die akelige tijd afgelopen zomer geboren. Omdat mama het niet over een naam voor haar wilde hebben, had vader haar aangegeven als Roberta Abbott – een gruwelijke stommitheit, maar nu was het te laat. Niemand kon het opbrengen haar Roberta te noemen en daarom noemden we haar Biggetje, omdat ze, nou, nogal op een biggetje leek. Ik vond het een leuke naam, want hij deed me denken aan de baby in *Alice in Wonderland*.

Die dag voelde ik me ook een soort Alice, op verkenning in een nieuwe wereld waarin alles even vreemd was. Biggetje en ik dwaalden langs een onverzorgde kruidentuin, een perk verwilderde rozenstruiken en een oud, kapot tuinhuisje, en toen het hele grasveld over naar het punt waar de tuin ophield en het bos begon.

Onder de bomen was het koel en donker, dassenterrein. Het was een warme zomer geweest en de bladeren en twijgjes onder mijn voeten waren knapperig als aanmaakhout. Er liep een wirwar aan overgroeide paden het donkere bos in. Ik bleef staan om te luisteren, maar hoorde niets anders dan het zachte bonzen

van mijn eigen hart en Biggetjes fluisterende ademhaling. Ze was opeens heel zwaar in mijn armen en het drong tot me door dat ze in slaap was gevallen. Ik gaf haar een kusje op haar pluizige ronde hoofdje. ‘Gekke kleine Biggetje,’ fluisterde ik.

Ik deed een stap naar voren, het dichtstbijzijnde pad op, en bleef toen weer staan. Stel je voor dat ik verdwaal en de weg terug niet meer kan vinden, dacht ik. Stel je voor dat ik door de schaduwen van het bos word opgeslokt? De takken boven me huiverden eigenaardig, en toen, zomaar opeens, ving ik de geur van rook op.

Rook. Die verstikkende, bittere geur die mijn nachtmerries vulde.

Ik keerde om en kwam struikelend tussen de bomen vandaan met mijn zusje zo stijf tegen me aan geklemd dat ze wakker schrok en een keel opzette. Ik streelde haar en deed mijn best om te lachen en te doen alsof mijn onhandige paniekbeweging alleen maar een spelletje was geweest. ‘Niks aan de hand,’ zei ik. Het overtuigde haar niet en ze bleef jammeren.

Toen ik omkeek naar het bos, zag ik een rookkringel tussen de bomen door mijn kant op drijven.

De zonbeschenen bladeren beefden van de geheimen.

Die avond hielp ik Biggetje in bad te doen, en toen ze daarna onrustig in haar bedje lag te wriemelen en te kletsen las ik haar voor. Ze vond het fijn om voorgele-

zen te worden, of probeerde in elk geval graag op de hoeken van het boek te kauwen. Ik aaide met mijn vingertop over haar wipneusje en tegen de tijd dat ik bij het laatste couplet van *De uil en de poes* was, vielen haar ogen bijna dicht.

*Voor 't diner was er peer, die smaakte hun zeer,
en daarna gesukreerde banaan.*

*Toen een dansje in 't zand, op de rand van het strand
bij het licht van de zilveren maan...*

‘Welterusten, Biggetje,’ zei ik, en ik stopte de deken in om haar ronde buikje. En toen zei ik: ‘Gesukreerd’, omdat het zo’n prachtwoord was en ik niet wist of het echt bestond of niet. Zachtjes deed ik de deur van de kinderkamer achter me dicht en ik liep naar beneden voor het avondeten.

Juffie Jane en ik zaten al bijna tien minuten aan tafel voordat vader naar beneden kwam. We hoorden hem boven met luide stem praten, en toen werd er een deur dichtgesmeten. Het oude huis trilde ervan en ik verwachtte al even Biggetjes gehuil van boven te horen komen, maar ze werd niet wakker.

Juffie Jane roerde in haar soep, die al koud werd, en wachtte geduldig – een toonbeeld van zelfbeheersing met haar onberispelijk witte schort en haar haar in een keurige blonde knot. Ik vroeg of ze wist of ‘gesukreerd’ een echt woord was of niet, en ze antwoordde dat ze

daar niet zeker van was. Dan vraag ik het wel aan vader, zei ik.

‘Vanavond niet, Henry,’ zei ze.

Toen vader aanschouf, begon hij meteen, zonder een woord tegen een van ons beiden, aan zijn lauwe soep.

‘Komt mama ook beneden eten?’ vroeg ik.

Juffie Jane wierp me zo’n blik van haar toe.

Vader slikte zijn soep door, drukte zijn servet even tegen zijn mond en haalde diep adem. ‘Ik denk het niet, Henry,’ zei hij. ‘Je moeder is erg moe.’

Hij zag er zelf ineens ook doodmoe uit en zijn ogen leken onnatuurlijk te glinsteren, alsof ze vol tranen stonden. Hij sloeg zijn blik neer en wreef over zijn voorhoofd.

Ik probeerde iets anders te bedenken om te zeggen.

‘Volgens mij zit er iemand in het bos,’ zei ik. ‘Toen ik vanmiddag rondkeek, dacht ik rook te ruiken...’

Vader schoof zijn stoel achteruit en stond op. ‘We hebben allemaal een lange dag achter de rug... En ik heb toch niet zo’n honger.’

Hij liep naar de deur.

‘Misschien moeten we het verhaaltjes vertellen vanavond maar overslaan,’ zei hij zonder om te kijken. ‘Je wordt te oud voor sprookjes, Henry.’

Ik nam aan dat vader naar bed was, maar daar vergiste ik me in. Na het avondeten volgde ik de geur van zijn

pijptabak naar een studeerkamer aan de voorzijde van het huis. Alle wanden waren bedekt met kale houten boekenplanken, van de parketvloer tot aan het hoge plafond, zodat het net een verlaten boekwinkel leek.

Vader was begonnen een paar dozen uit te pakken, maar nu zat hij in een leunstoel met een hoge rug bij de lege haard zijn pijp te roken. Hij had me vast wel horen binnenkomen, maar hij zei niets en daarom deed ik dat ook niet.

Op de vloer lagen keurige stapels boeken klaar om op de planken te worden gezet. Ik pakte vaders woordenboek en bladerde het hoopvol door.

‘Gesukreerd’ stond er niet in.

2

Die avond kon ik niet in slaap komen. Ik zat een uur of nog langer in mijn nachtpon op de vloer van mijn kamer, haalde mijn boeken uit de hutkoffer en zette ze op de boekenplank. Ik schikte ze op alfabet: Louisa May Alcott, Frances Hodgson Burnett, Lewis Carroll, Charles Dickens... Toen haalde ik ze er allemaal weer af en begon opnieuw, nu maakte ik met de ruggen een regenboog aan kleuren: blauw, groen, grijs, zwart...

Mijn sprookjesboek legde ik op het nachtkastje; dat bewaarde ik niet bij mijn andere boeken. Ik had het voor mijn twaalfde verjaardag gekregen, binnenkort precies een jaar geleden, van mijn broer Robert. Het stond vol met de prachtigste illustraties, haast niet voor te stellen zo mooi – de ene bladzijde na de andere met betoverde wouden, onderwatersteden en koninklijke

paleizen. Hoe langer je ernaar keek, hoe meer je zag: plaatjes binnen de plaatjes, werelden binnen werelden.

Mijn nieuwe slaapkamer lag aan de achterkant van het huis en keek uit op de tuin en het bos erachter. Ik schoof de zware gordijnen opzij en ging voor het donkere raam staan, maar het enige wat ik zag was mijn eigen spiegelbeeld dat naar me terugkeek.

Er zaten donkere kringen onder mijn ogen en mijn haar was een bruine warboel. Een jaar geleden zou mijn moeder erom hebben gelachen en hebben gezegd: 'Je ziet eruit of je door een op hol geslagen pony dwars door een heg heen bent gesleurd, Hen.' Ze zou me naar zich toe hebben getrokken en dat vogelnest voorzichtig hebben geborsteld tot mijn haar glansde. Ze zou me een nachtzoen hebben gegeven.

Ik knipperde de tranen weg en trok de gordijnen achter me dicht om het licht buiten te sluiten.

Het duister aan de andere kant van het raam was eideloos en diep, heel anders dan het wazige grijs 's avonds in Londen. Deze lucht hoort in mijn sprookjesboek thuis, dacht ik. De zwartfluwelen mantel van een kwaadaardige koningin, met diamanten bestikt...

En toen zag ik de rook.

Hij dreef in een dunne sliert uit het schimmige bos omhoog. Toen ik er met mijn ogen tot spleetjes geknepen naar tuurde zag ik tussen de bomen een piepklein oranje lichtje flakkeren. Een vuurtje. Er had iemand een vuurtje gestookt in ons bos.